

едно човалче. Учителката се зарадва, но остана много зачудена.

Майка ти оздравя ли? — Понита го тя.

Е, па, умрѣ и Стойчо заплака.

Че какъ сега ще можешъ да дохождашъ?

Азъ съвсѣмъ дойдохъ е, па, позволете ми да живѣя въ училището . . . азъ взехъ и нашия *Шеря*, и маминѣ дрѣхи, и това платно е, па, всичко хубаво

Учителката на драго сърдце позволи на Стойча да остане въ училището, до като му намѣри нѣкъдѣ подобро мѣсто.

Стойчо и другаря му *Шерю* отъ този день останахъ въ училището. Стойчо помагаше на стария слуга, носяше му дърва, содяше за вода, така щото стареца го обикна като свое дѣте. *Шерю* не напушаше своя малъкъ господарь. Цѣла нощъ той обикаляше около училището, като лаеше и го назяше.

IV.

Днитѣ ставахъ дълги. Слънцето грѣеше приятно. Топли вѣтрецъ стони съветѣтъ и тукъ-тамъ се показа зелена трѣвица. Появихъ се и лѣстовичкитѣ, а отъ Югъ се проточили дълги върволици *прѣлѣтни птици*. Всичко показваше, че пролѣтъта е весела и приятна.

Само единъ Стойчо малко се радваше на пролѣтъта. Той знаеше, че скоро ще направятъ испита и той заедно съ *Шеря*, трѣбаше да си отиде отъ тука. Всички ще се заловятъ за работа, та и той не трѣбваше да остане празенъ, Зимѣ — книга, а Пролѣтъ и лѣтъ — полска работа.

Стойчо съ успѣхъ прѣмина въ друго отдѣление. На утрѣто трѣбваше да си отиде въ тѣхното село и да се услови овчарь. Надвечерь, скришомъ отъ другаритѣ си, той написа едно писъмце и го остави на масата въ стаята на учителката си. Слѣдъ това той отиде при нежъ, взе събогъ и замина за въ селото си.

Късно вечеръта учителката намѣри писъмцето на Стойча и прочете слѣдущето:

„До Господица учителка Анастасия Андрѣева. Ут-